

Muzeele satelor prin ochii copiilor!

Preambul

În seara zilei de sâmbătă, 2 septembrie, va avea loc ediția inaugurală a evenimentului cultural „Noaptea Muzeelor la Sate” organizată de Rețeaua Națională a Muzeelor (RNM).

Consiliul Județean Iași, în calitate de partener al acestui proiect unic în Uniunea Europeană, a realizat mai multe activități prin care a urmărit creșterea vizibilității obiectivelor culturale din mediul rural, încercând astfel să asigure o participare cât mai largă a publicului la acest eveniment. Una dintre aceste activități a fost organizarea unui tur de documentare pentru șase mici jurnaliști, membri ai „Clubului de Jurnalism și Public Speaking pentru Copii și Tineri”, fondat și coordonat de către jurnalistul Maura Anghel în urma căruia aceștia să prezinte așa cum au văzut ei cele (doar) patru obiective la care am reușit să ajungem, urmând desigur ca în viitor să vizităm în același scop și altele.

Vă reamintim că oficial la ediția inaugurală a „Noptii Muzeelor la Sate” din județul Iași s-au înscris următoarele centre culturale:

Biblioteca Erbiceni; Memorialul Ulmi-Poleni, comuna Belcești; Muzeul Centrului Cultural Ruginoasa; Muzeul Etnografic Gârbia, comuna Todirești; Muzeul Satului din Sirețel; Muzeul Satului Focuri; Muzeul Satului Osoi, comuna Comarna.

Pe lângă acestea vor avea loc evenimente deosebite și în alte comune din județ, în același context, dar fără a fi, de această dată, înscrise oficial în proiect.

Mai multe detalii găsiți pe <https://noapteamuzeelor.org>

În continuare puteți citi poveștile scrise de micii jurnaliști.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

Amalia Juverdianu-Buzatu

„Una din pasiunile mele este sportul...dar când auziți cuvântul „sport” nu vă gândiți la mișcare, pentru că eu prefer un alt tip de sport, cititul, deoarece așa pot fi oriunde doresc și îmi pot lasă imaginația să zburde.”

Povestea pe care o să v-o spun a început într-o zi de miercuri, 23 august dintr-o simpla idee de a merge în excursie și s-a terminat cu micii jurnaliști care au avut noi subiecte despre care să scrie. Am mers cu un microbuz împreună cu doamna Maura Anghel și cu însoțitorul nostru de grup, pregătiți pentru amintiri și experiențe noi. Muzeul de la Țigănași a fost obiectivul cu care ne-am început aventura. Când am pășit, am fost încântați de magia cărților cu povesti și de cuvintele ce păreau că se dezlipesc de pe pagini și zboară prin aer. Lucrurile vechi au ieșit în evidență în fața ochilor noștri, iar toate aveau un scop: să ne învețe despre vremurile ce au trecut. Obiectele au început o nouă viață de când au fost donate le acest muzeu de către persoane draguțe care au vrut să ajute la nașterea acestui loc.

Următoarea oprire, Muzeul de la Focuri, un loc în care te poți duce să cunoști mai bine ce obiceiuri aveau bunicii și străbunicii noștri. Ghidul nostru care ne-a prezentat cu inima deschisă și cu multa bucurie în suflet tot ce era în cele trei cămăruțe mici dar, cum am explicat și în frazele anterioare, chiar dacă e mic, un obiect poate fi foarte valoros. Și mai interesant este că jumătate din lucrurile expuse erau ale ghidului care își putea aminti în fiecare clipa de copilărie sa doar privind aceste obiecte, care poate pentru unii nu au valoare, dar pentru alții înseamnă mai mult decât o mină de aur.

Memorialul Ulmi-Poleni este un loc liniștit ce are o zonă dedicată eroilor. Domnul de acolo are o casa în care vă pofteste cu drag, alături de legende și povesti fascinante aflate de la bunici și pe care ar fi bucuros să le împartă cu alții așa cum le-a împărțit și cu noi. Locul e unul liniștit și în care poți să te relaxezi să și înveți în același timp.

Ultimul dar nu cel din urma a fost Muzeul de la Erbiceni, unde ghizii ne-au surprins cu o colecție impresionantă de aparate prin care treceau materialele cu care urmau să fie făcute hainele. Erau și ulcioare care îți aduceau aminte de oamenii peșterilor care tot la fel aveau obiceiul de a face vase. Se pare că oamenii și-au mai păstrat unele tradiții încă din cele mai vechi timpuri pentru a-și mai aminti ceva de la ora de istorie!

A fost o experiență de neuitat și mi-a făcut plăcere să v-o povestesc. Sper că v-am trezit interesul și cred că, pe lângă ce v-am povestit, sunteți curioși și vreți să aflați mai multe...așa că vizitați aceste surse de inspirație că să nu pierdeti chiar tot ce avem din copilărie, să reușim să mai rămânem cu ceva...

MUZEUL DE LA ȚIGĂNAȘI

Anisia Obadă (9 ani)

Îmi place matematica, îmi place să înot și iubesc atelierele de jurnalism și de teatru. Ador bebelușii și îmi place să mă joc cu frățiorul meu Nectarie.

Sper să vă atragă și să vă inspire descrierea pe care am făcut-o Muzeului din Țigănași.

Dacă vreți să încercați ceva nou în week-end sau în orice zi de vacanță, puteți alege să vizitați Muzeul Satului din comuna Țigănași. Nici nu este departe, ci doar la aproximativ 30 de minute de Iași, depinde cum conduci și de unde pleci. Când ai ajuns, va trebui să cauți clădirea cochetă aflată în spatele Primăriei.

Încă de la intrare te întâmpină un aer răcoros, bine venit mai ales că vizita noastră a avut loc într-o zi călduroasă de vară, și o imagine desprinsă parcă din alte timpuri poate și datorită canapelei acoperite cu o cuvertură colorată, lucrată manual. Cum intri în muzeu, vei fi surprins de cât de multe lucruri vei vedea doar dintr-o privire. Războiul de țesut din partea dreaptă îți dă indicii despre cum au fost lucrate carpetele de pe pereti și cele care acopereau cuferele vechi.

Multe prosoape țesute și cusute manual, goblenuri și mileuri îți încântă privirea când te plimbi prin sala mare. Doamna Adela Josanu, muzeografa drăguță care ne-a întâmpinat, ne-a arătat și cum se călcau hainele pe vremea străbunicilor noștri, cu un fier greu, în care se puneau tăciuni încinși. Mie îmi place să calc și uneori o fac, dar dacă ar trebui să folosesc un astfel de instrument cred că nici nu l-aș putea ridica. Am văzut acolo și o mașină de cusut veche, exact ca și cea pe care o avea străbunica mea. Mi-au atras atenția și niste telefoane foarte diferite de ceea ce folosim noi azi pentru a comunica.

În aceeași sala era și un pat. Poate vă întrebați ce era așa de special la acel pat ca să merite să fie expus. Ei bine, în loc de saltea avea fân, acoperit cu o pătură, se cheamă mindir, și cam așa dormeau înainte oamenii.

Toate obiectele din Muzeul Satului de la Țigănași sunt donate de locuitorii comunei, care au ajutat la realizarea acestui loc ce merită să fie vizitat.

Aș putea să vă mai povestesc multe, însă vă las și pe voi să mai descoperiți atunci când veți merge în vizită.

O sugestie pe care aș putea să v-o dau este să rugați să vă deschidă și ușa de la mica, dar frumoasă, bibliotecă aflată pe partea dreaptă. Veți găsi acolo și cărți foarte vechi, dar bine îngrijite, precum și cărți noi, pe care eu deja le citisem.

Sper ca această poveste v-a stârnit interesul de a vizita Muzeul din Țigănași.

MUZEUL FOCURI: CRONICI ISTORICE REÎNVIATE ÎN VITRINELE TRECUTULUI

Plai Maria Sofia, (15 ani)

Sunt o Maria a cărților, lecturii, răsfoind paginile timpului ca și cum aș căuta comori în poveștile vechi. Pasiunea mea pentru citit este ca un far ce luminează întunericul, ghidându-mi sufletul prin labirinturile cunoașterii. Asemeni unui călător al istoriei, mă îmbarc în corăbii de hârtie și navighez pe mările vremurilor apuse, adunând rămășițe ale altor epoci de pe țărmurile amintirilor. Fiecare călătorie într-o carte este ca un salt într-o altă dimensiune pentru mine, iar prin intermediul pasiunii mele de a călători, fiecare pas prin tradiții străine este ca o imersiune în inimile popoarelor ce au lăsat urme în timp.

Într-un colț pitoresc de lângă Iași, unde vechile obiceiuri și tradiții își păstrează viu ecoul, am descoperit că se ascunde un adevărat tezaur al istoriei și culturii românești. O lume fermecată, în care fiecare obiect poartă povestea unei epoci apuse, a fost dezvăluită sub privirile curioase ale micilor jurnaliști ieșeni. Acest univers captivant, întipărit în memoria

timpurilor, poartă numele sugestiv de Muzeul de la Focuri. Călătoria în această oază a tradițiilor românești a început prin intermediul unei scene ce părea desprinsă dintr-o pictură impresionantă. Doamna muzeograf, în colaborare cu talentatul meu coleg de jurnalism, au creat o scenă fermecătoare, un „buhai” artistic. Această înfățișare m-a purtat într-o lume a datinilor și obiceiurilor străvechi, întorcându-ne cu gândul în vremuri apuse. În inima acestui muzeu, doamna muzeograf ne-a deschis ușa către universul copiilor. O scenă plină de culoare și bucurie, în care fetițele de clasa a patra apuneau urături vii din adâncul trecutului. Fetițele din clasa a cincea și cele mai mari mergeau cu colindul, alt obicei ce transmitea spiritul sărbătorilor de iarnă și bucuria împărtășită cu comunitatea. Spiritul masculin era reprezentat în acest context prin buhaiul jucăuș, pe care băieții din clasa a cincea îl purtau cu mândrie, asemenea unor feciori care sărbătoreau viața. Mai marii grupei mergeau în acorduri de „tobă”, instrument denumit de săteni „doba”, care își lăsa ecoul în amintirile trecutului.

Odată pășit pragul acestei odăițe fermecate, ochii noștri au fost încântați de obiectele de bucătărie, aranjate cu simetrie pe materiale brodate în modele tradiționale. Lângă dulăpiorul cu străchini și

ulcele, am descoperit un tizic cu cărbune, un simbol al resurselor naturale valorificate în arta culinară de odinioară. Doamna ne-a povestit din experiența proprie, cum mama ei topșea mămăliga cu unfăcăleț cu capătul plat, așezând-o pe un fund de lemn. Mămăliga, ca un soare galben și rotund în farfuria tradiției noastre, era porționată cu ața. Povestea doamnei muzeograf ne-a purtat prin experiența personală a mamei sale, cu tehnicile autentice de gătit și uneltele utilizate cu pricepere. Într-o altă secțiune a muzeului, un instrument captivant atragea atenția: războiul de țesut, în care mâinile dibace ale femeilor încondeiau pânza de casă, transpunând în țesătură povești și tradiții. Prin intermediul acestor bucăți de lemn se împleteau firele de ață albă, dând naștere unor opere autentice de artă. Mâinile dibace ale femeilor din familia doamnei muzeograf nu stăteau nicio clipă: acul și ața erau prieteni apropiați care alergau pe pânza de casă, lăsând în urmă câmpuri cu flori multicolore, care și-au păstrat coloristica până în zilele noastre și ne-au încântat privirile în acel muzeu. Doamna a povestit cum mama ei, dimineata, lucra la războiul de țesut. Acolo, la muzeu, m-am întrebat: „De ce poartă această denumire acele bucăți de lemn așezate într-o anumită formă pătrată”? Prin aceste bucăți se strecoară ștele din ață albă și la care străbunicile și bunicuțele, ce țesau cu grijă și migală pânze de istorie pe războiul de țesut al tradițiilor, se așezau cu mare plăcere pe scăunelul din fața lui și începeau să strecoare osuveică printre sumedenia aceea întortocheată, lasand în urmă covorașe din lână anume făurite să înfrumusețeze pereții și odăile lor. În acea covatică se puneau faina de grau, de porumb. De asemenea, exista și un alt rol al covățiciei. Omul își începe viața în covată, pentru că, de când se naște, se trezește legănat și scaldat acolo, obiect atât de folositor în orice gospodărie a secolului trecut. Tot din covată, se hrănea cu pâinea frământată de bunica sau de mama, cu frageda carne de porc pusă la sare tot în covată, cu fasolea sau nucile uscate tot în covată. Și, tot în acea vreme, oamenii erau scăldați în copaia de lemn când părăseau această lume. În covățica destinată odihnei, drept reprezentare, a fost folosită o păpușică drăguță, din anii 1970, cu părul blond și îmbrăcată cu o bonetică violet și rochiță cu șorțuleț alb. Semăna perfect cu doamna muzeograf, în perioada anilor fragedei pruncii. Mama țesea ziua, când bebelușul dormea în covată. Când se trezea bebelușul, dădea covata jos, cu piciorul legăba și cu fusul torcea, pentru a-și face material pentru războiul de țesut. În termenii moderni, scena descrisă mai sus s-ar numi multi-tasking. Tot ce vedeam cu ochii minții și ai sufletului era realizat manual, din materiale naturale: lână, cânepă și bumbac. Copii erau interesați de ustensilele de țesut. Doamna ne-a povestit, cu vocea sa caldă și blândă, că instrumentele de țesut din această odăiță sunt asemeni unor dansatori din altă eră, ce prind viață în sunetele încurcate ale țesăturii. Spata, cu mișcările sale fluide, este ca o mână înțeleaptă ce ghidează firele pe poteca nevăzută a țesăturii. Scripeții sunt mici arhitecți tăcuți, construind calea pentru țesătură, asemenea unor zidari dibaci ce alcătuiesc palate de fire. Și rășchitorul, cu sunetul său distinct, pare ca un cântăreț al ascunselor trăiri, aducând ordine și ritm în acest dans al culorilor și texturilor. Într-un dulăpior minimalist, se ascundeau comori de altădată. Acolo, ca niște amintiri păstrate cu grijă într-o cutie de bijuterii ale timpului, erau expuse mostre de material. Lucrate cu migală pe pânza casnică, aceste dovezi ale priceperii părinților doamnei muzeograf se dezvăluiau ca făuritori ai unor povești ancestrale.

Ștergarele de altădată s-au strecurat dincolo de pragul timpului, mărturisind despre valoarea lor în vechea gospodărie. Conform amintirilor doamnei muzeograf, aceste țesături străvechi erau ca paznicii îndrăzneți ai inimii casei, mult mai prețuite și folositoare decât efemerele șervețele de hârtie ale zilelor noastre, care par a se topi în timpul unui singur ospăț.

Cu glasul ei cald și zâmbetul în ochi, doamna muzeograf ne-a purtat într-o lume a copilăriei sale. În timpul poveștii ei, jucăriile din trecut prindeau viață din nou. Ea, alături de surorile și prietenii ei, confecționau cocoșei colorați, simboluri ale bucuriei trecutului. Acești cocoșei plini de pietre ale copilăriei rămâneau pe perețele împodobit cu bijuterii ale tradițiilor noastre, ca o evocare a inocenței și a îndrăzelii vremurilor demult apuse.

Jumătate din obiectele vizitate cu o deosebită atenție de micii jurnalisti aparțineau părinților doamnei. În alt dulapior, se aflau într-o strachină de lemn, banii vechi, bancnote albastre, de 1000 lei, cu chipul maiestuos al poetului Mihai Eminescu și bancnote roz de 100 lei cu chipul lui Nicolae Grigorescu. Doamna a făcut o glumiță, cum că banii atrag toți copilașii.

Pe podea, se afla un covoraș pe fundal negru, reprezentând o pasăre măiastră. Doamna a mărturisit că și ea a contribuit la realizarea acestui obiect când avea vârsta de 7 ani.

Ne-a prezentat de asemenea hârzobul. Ciobanii puneau acest obiect deasupra cazanului cu lapte. Peste el puneau strecurătoare și scoteau cașul. Oamenii de pe timpuri erau mult mai sănătoși și mai voinici decât cei de acum, datorită aerului curat de care aveau parte, mâncarea preluată din sursele naturii, hainele croșetate manual cu materiale bio.

Odaia următoare, denumită și odaia de oaspeți, ne-a călăuzit în lumea nuntașilor, în care zestrea tainică a femeilor de vârstă măritișului era expusă. Primul obiect ce s-a ivit în fața noastră a fost opaițul, un simbol încrustat în memorie prin intermediul unei poezii adânc repetate: „Lumini de opaiț trec prin ferestrele câtorva case.” Doamna a adus un zâmbet în discuție, ca o rază jucăușă de soare. Ne-a provocat să privim înainte, întrebându-ne ce vom așeza în vitrina viitorului. Tableta și telefonul au strălucit în mintea noastră ca semne ale evoluției, promițând o conexiune între prezent și viitor. Obiectele ce ne înconjurau în acest spațiu al vremurilor demult apuse în negura timpului au făcut, fac și vor face conexiunea între cele trei timpuri: trecut, prezent și viitor. Doamna a dezvăluit că toate păturile, stergarele și prosoapele, așezate cu blândețe în colțul lor de timp, sunt ca un cor de voci ancestrale, țesând în tăcere povestea fiecărui fir. Aceste mărturii mute ale trecutului sunt lucrări ale mânuțelor strămoșilor, un fel de amprente delicate ale sufletelor lor transmise din generație în generație, chiar și către doamna muzeograf.

Un opaiț mic, învăluit de eticheta temporală „1924” adunase în jurul ei secretele unei epoci îndepărtate. Ca o comoară păstrată într-un lăcaș ascuns, acest opaiț era ca o fereastră deschisă spre inima unei vremi apuse, o vreme atinsă de mâinile părintelui timpului.

Într-un colț al camerei, porturile tradiționale erau ca niște amintiri înveșmântate în diverse culori și forme. Ca pânze pictate de mâini iscusite, ele dezvăluiau rândurile unei povești adevărate, o frescă a vremurilor de altădată. Cămașa mirelui, cu lungimi și scurtime ce aminteau de anotimpurile vieții, trebuia cusută de către mireasă, având o valoare sentimentală neprețuită. Costumașul drag de purtat al doamnei muzeograf era ca o floare vie care păstrează în petalele ei dragostea mamei ce l-a creat. Pe perete, covorul complex era ca o hartă a viselor croșetate cu grijă,

cu modele florale ca petale de gânduri. Acolo, ștergarul era ca o fereastră spre lumea a timpurilor vechi, cu fluturași și floricele ca niște ecouri ale renașterii înfloritoare, iar văcuțele colorate ce pășteau pe câmp erau asemeni unor personaje dintr-un tablou al naturii ce prindeau viața pe pânză. Perna care m-a impresionat cel mai mult a fost cea cu lebede strălucitoare, amintindu-mi de scenele din baletul Lacul Lebedelor.

O colegă de jurnalism a purtat pe capul său o pălărie specifică miresei, brodată cu model floral. Noi am admirat-o cum o purta cu bucurie. Frunzele încolăcite sugerau înțelepciunea adâncă a naturii. Culorile florilor, precum verdele și roșul, pot semnifica viața și pasiunea, în timp ce albastrul și violetul pot reflecta visarea și spiritualitatea. Aceste modele florale pe obiectele vestimentare tradiționale românești sunt ca o poartă spre esența culturală și emoțională a poporului, ca niște broderii ale amintirilor și valorilor ce se transmit din generație în generație. Ele rămân ca un alfabet cromatic al sufletului colectiv, oglindind visele, credințele și conexiunea cu natura și tradițiile strămoșilor. La realizarea acestei băscuțe au fost folosite culori estetice, material fin și experiență în arta meșteșugărească a broderiei.

Detaliile minuțios cusute ale costumelor tradiționale românești îmbinau simboluri și motive florale, oglindind o artă a meșteșugului plină de însemnătate culturală. Covoarele și textilele, mărturii ale rădăcinilor noastre strămoșești, au îmbrăcat pereții și paturile cu modele complexe și semnificații profunde. În această lume a culorilor și firelor de ață, doamna muzeograf a adus la viață amintiri și comori transmise de generații. În cele din urmă, am fost însoțiți într-un colț al încăperii, unde porturile tradiționale își dezvăluiau splendoarea. Rochiile și ia românească, lucrări mărețe de broderie și cusături atent realizate, adăugau strălucire acestui univers tradițional. Într-un final, rochia de mireasă din trecut, simplă și modestă, a fost ca un ecou al timpurilor în care frumusețea nu avea nevoie de măști strălucitoare pentru a lumina inimile. Ca și cum ar fi rostit în tăcere, această rochie a spus povestea unor vremuri când puritatea sufletului era brodată în fiecare cusătură, iar dragostea purta haina simplității și frumuseții pure.

Acest Muzeu de la Focuri nu doar că ne-a oferit o perspectivă asupra trecutului, ci ne-a purtat într-o călătorie a sufletelor noastre către străbuni, păstrând în viață tradițiile și obiceiurile ce ne definesc ca națiune. În fiecare obiect, în fiecare cusătură, simțeam bătăile inimii strămoșilor noștri, iar doamna muzeograf a reușit să transmită această esență cu pasiune și cunoaștere adâncă. Ca o povestitoare abilă, doamna muzeograf a deschis uși către trecutul îngropat sub pulberi de vreme. Fiecare obiect în parte a prins viață în mâinile ei și a devenit ca o file a unei cărți vechi, pe care a întors-o cu grijă pentru a ne dezvălui poveștile ascunse. Ca o alchimistă a cuvintelor, ea a adus la viață fiecare detaliu într-o manieră dezlănțuită, ca și cum ar fi aflat cheia către inimile noastre curioase. Fiecare poveste a fost ca un fir subțire ce se încolăcea în jurul imaginilor create de cuvinte, iar noi am călcat pe aceste poteci cu ochii minții, absorbindu-le în sufletele noastre ca niște pictori ai cunoașterii și înțelegerii.

ISTORIA SATULUI ULMI-POLENI

David-Pavel Barat (12 ani)

Printre altele, sunt pasionat de istorie și de etnografia României, iar tradițiile țării noastre m-au fascinat întotdeauna.

Războaiele mondiale și-au lăsat andânc amprenta asupra multor zone din România, soartă pe care a avut-o și satul Ulmi Poleni, o așezare frumoasă, cu oameni gospodari, din județul Iași.

În anul 1916, micul sat Ulmi-Poleni avea să adăpostească Regimentul 61 infanterie, aflat în refacere. Povestea Regimentului 61 a avut o continuare tragică un an mai târziu, când 132 de soldați au murit de tifos. Numele lor este scris pe „o filă de istorie” aflată în memorialul de la Ulmi-Poleni, destinat și eroilor de război ai satului. Dintre aceștia din urmă, îi amintim cu pioșenie pe Ignat I. Toader (mort în 1917), Acatincăi Costache (mort în 1917) și Ciobanu Ap. V. Gheorghe (decedat în 1942). Lista îndoliată continuă cu Ciobanu Ap. I. Gheorge (1945, mort în Al Doilea Război Mondial). Satul mai are, de asemenea, și veterani de război, dintre care îi amintim pe Ciobanu Ap. Gh. Vasile, Ciobanu Ap. Gh. Dumintru, sergent Ignat I. Gheorghe (Primul Război Mondial) și Ciobanu Ap. V. Irimia, Alexa C. Ioan (Al Doilea Război Mondial).

Războiul își lasă amprenta și prin bătălia de la Târgu Frumos, dusă pe platoul de deasupra satului, unde 30 de tancuri germane au distrus 250 de blindate rusești. Tactica distrugătoare folosită de germani a fost învățată și de soldații americani în timpul războiului rece.

Memorialul de la Ulmi-Ploieni este deținut de amabilul domn Vasile Ciobanu, al cărui bunic a luptat în bătălia de la Turtucaia. Bunicul domnului Ciobanu este veteranul Ciobanu Ap. Gh. Vasile, batalionul Pontoneri. Dezastrul armatei române de la Turtucaia a fost unul de mari proporții, pentru că, din 40.000 de ostasi 28.500 au fost luați prizonieri, alți 6.500 morți sau răniți și numai 5.500 au reușit să scape.

Domnul Vasile Ciobanu declara: „Mi-a plăcut mereu să onorez trecutul, să fiu aproape de comunitatea și locurile unde m-am născut, să ajut și să dau mai departe această frumoasă moștenire”.

Într-un final, pentru toți acești eroi, veterani, soldații germani, ruși și români este ridicat memorialul Ulmi-Poleni. Pentru cei care s-au sacrificat în numele națiunii lor la Ulmi-Poleni, Memorialul și crucea de pe HOTAR au avut grijă ca numele lor să nu fie uitate.

LEGENDA MIRESEI DE LA ULMI-POLENI

Anastasia Micu

Pasiunea mea este scrisul. Ori de câte ori mă simt inspirată, mă las purtată de imaginație, iar mâna mea începe să scrie, iar mintea îmi călătorește în ținuturi fermecate. Datorită acestei pasiuni, am rezultate foarte bune și la școală, pentru că învăț din plăcere, în anul școlar trecut acest lucru mi-a fost „recompensat” și prin premiul al III-lea la nivel la național la Olimpiada Națională de Cultură și Spiritualitate Românească.

Luna argintată fu învăluită într-o tainică păclă de ceață, precum chipul ascuns sub un voal străveziu al unei dalbe mirese, părăsite dinaintea altarului. Norii cenușii împodobeau cerul nopții de vară târzie. Tăcerea doamnea peste întreaga lume, netulburată de nimic.

Dar un strigăt ascuțit și plin de jale se împlântă, asemeni unui pumnal ascuțit, în liniștea mormântală. Ecoul său îndurerat înfioră până și vântul. O undă rece străbătu întinderea întunecată, cutremurând crengile plâpânde ale copacilor, întinse spre cer, asemeni unor brațe scheletice.

Deodată, luna își răsfrânse lumina palidă asupra unei fântâni în paragină. Din străfundurile sale se oglindi chipul unei femei. Ochii albaștri ca un diamant neșlefuit îi erau împăienjăniți, iar lacrimi amare și pline de durere i se revărsau pe obrajii catifeleți. Buzele sale trandafirii nu mai conțineau a-și striga mirele veșnic pierdut în război, iar pe chip i se citea o tristețe de nepătruns. O durea fiecare clipă în care se gândea la ziua nunții ei, ce avea s-o bântuie pentru totdeauna, la viața sa demult apusă, plină de regrete resimțite din adâncul inimii sale frânte... Și, într-o fracțiune de secundă, chipul ei dispăru, de parcă fusese doar o vedenie a nopții. Preț de o clipă, liniștea sinistră își reintră în drepturi. Vântul ezită să mai bată, foșnetul de mătase al ierbii încetă a se mai auzi, iar luna încremeni pe întunecata boltă cerească. O siluetă fantomatică plutea deasupra pământului bătătorit, părând a fi doar o închipuire. Rochia sa albă cu mâneci dantelate foșnea în urma-i, iar voalul îi întrecea umerii. Chipul oglindit în apele fântâni i se întrezărea în penumbră și în mâini încă mai ținea buchetul de flori ofilite, asemeni unor promisiuni neîndeplinite.

Stafia porni a umbla fără țintă, chemându-și zadarnic mirele mult iubit. În minte îi derulau fel de fel de imagini.

Își amintea limpede de ziua în care și-a unit destinul cu alesul vieții ei, ziua care, în loc să-i aducă împreună, i-a despărțit pentru vecie. Datoria îl chemase, războiul începuse, nu mai rămase nimic altceva de făcut. Parcă încă-i mai auzea vocea tămăduitoare, ce-o implora să nu plângă, îi spunea că totul va fi bine, că se va întoarce și vor fi din nou împreună. Dar soarta, avea alte planuri. În primăvara următoare, tocmai ce prinse de veste că războiul se încheiase și porni a-și căuta mirele, ajungând astfel la Ulmi-Poleni. Însă, tot ce a găsit acolo a fost crucea de pe mormântul lui. Acela a fost momentul în care a fost zdrobită de crudul adevăr, dispărând din ziua aceea fără urmă.

Îndurerată până-n adâncul sufletului de aceea amintire plină de suferință, mireasa mai strigă o dată, cuprinsă de un dor de nedescris. Continuă să-l caute până la venirea zorilor și dispăru apoi, fără nicio dovadă că ar fi cutreierat vreodată prin părțile acelea, jelindu-și iubitul.

În zilele noastre, în locul fântânii nu a mai rămas nimic altceva decât o întindere de pământ, ce poate părea neînsemnată. Dar, acest loc ascunde o poveste tragică. Bătrânii spun că, în noaptea cu lună plină, fantoma miresei încă mai poate fi văzută chemându-și mirele pierdut în război. Această poveste a rămas vie în amintirea lor și a fost transmisă din gură în gură, până când a ajuns la mine și am așternut-o pe hârtie.

MUZEUL ERBICENI: O POVESTE DESPRE VIAȚA LA ȚARĂ

Răzvan Amarandei (11 ani).

Sunt energic și îmi place să joc baschet. Îmi plac lucrurile noi și studiez limba engleză. Îmi place să îmi fac noi prieteni, motiv pentru care am acceptat cu plăcere să mă alătur Clubului de Jurnalism.

Într-una din zilele frumoase de vacanță, am avut ocazia de a face o mică excursie în apropierea Iașului, alături de colegii mei de la Clubul de Jurnalism. Am vizitat mai multe locații și muzee din jurul orașului, printre care și Punctul Muzeistic Erbiceni. Clădirea cu un etaj în care se află muzeul era frumoasă. Muzeul are o curte primitoare și multe spații verzi. Era o zi foarte frumoasă și așa am hotărât să luăm o mică gustare și să bem apă ca să ne recăpătăm energia pentru drumul înapoi către casă.

Asta după ce am vizitat muzeul, în care sunt expuse obiecte vechi, de pe timpuri, pe care locuitorii din zonă le foloseau la treburile gospodărești și nu numai.

Muzeografiile de acolo ne-au oferit toate detaliile necesare despre fiecare obiect expus, explicându-ne amănunțit de unde au provenit și la ce s-au folosit. Cred că le-a fost greu să le adune, dar a meritat. Au fost foarte răbdători cu noi și ne-au răspuns la toate întrebările.

O parte din aceste obiecte erau unelte pentru agricultură, dar și de uz casnic. Ne-au fost prezentate unelte de țesut, un polizor de ascuțit cuțite, ulcioare de apă și ulcioare de vin, o ladă de zestre, un pătuț vechi din lemn și unelte de grădinărit, toate confecționate manual din lemn.

M-am simțit bine, mai ales că multe dintre obiectele expuse le-am regăsit și în casa străbunicilor mei de la țară.

A fost o întâlnire plăcută cu trecutul, pe care o recomand tuturor celor curioși să afle cum era odată viața la țară.

Este foarte important să promovăm obiectele ascunse din muzeele rurale pentru ca și alți oameni să aibă posibilitatea de a afla despre viața frumoasă și autentică pe care o aveau bunicii și străbunicii noștri.

În speranța că ați aflat și voi prin cuvintele mele cât de frumos a fost la muzeul din Erbiceni, le recomand tuturor să caute cu ajutorul internetului locuri din țara noastră unde pot regăsi o mulțime de lucruri interesante. Mulțumesc organizatorilor că ne-au oferit ocazia de a vizita aceste locații frumoase.